

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

νεαρός επαναστάτης άπλωσε τὰ χέρια του προς τὸν πλῆθος πού τὸν άκούγε μὲ θρησκευτική εὐλάβεια.

—Τί εἶνε λοιπόν αὐτὴ ἡ ἀπέραντη Ρωσία, γιὰ τὴν ὁποία ὅλος ὁ κόσμος μιλάει, χωρίς νὰ τὴν ξέρει; Ποῦ πηγαίνει; Τίποτε δὲν μᾶς τὸ δείχνει ἀκόμα αὐτό. Μοιάζει μὲ τὴς ἀτίραντες κ' ἄγνωστες σπέσιες τῆς, πού τὸ μάτι δὲν μπορεῖ ν' ἀρχαλοῦσθαι τὴν ἔκτασί τους, οὔτε ν' ἀπομετρήσῃ τὰ βάθη τους. Ὡ Ρωσία, οἱ κόλακες; σου λένε: «Ἔσο περφηανη! Ἡ μὴ οἰκουμένη σου ἀνίχνει! Δὲν ὑπάρχουν σίγουρα στὴν αὐτοκρατορία σου! Ὁ κόσμος ὑπεκλίνεται μπροστά στο μέγα-λειό σου!...». Ὡ πατρίδα μου, ἐγκατάλειψε τὴν περφηάνεια σου! Μὴν ἀκούεις τοὺς κόλακες! Ἐργόσου! Ἐτοίμασε τὸν δρόμο τοῦ μέλλοντος, γιατί δὲν εἶσαι ἀκόμα παρὰ ἕνας λαὸς δοῦλος καὶ θά σου χρειαστοῦν μεγάλες δυνάμεις γιὰ νὰ μπορέσης νὰ σηκώσεις τὸ ἱερὸ βάρος τῆς ἐλευθερίας. Ἡ ἀπιστολή σου εἶνε ἱερὴ καὶ ἀγία! Εἶνε ἡ θυσία κ' ἡ ἀγάπη! Εἶνε ἡ πίστι κ' ἡ ἀδελφωσύνη!

Ἔτσι μιλοῦσε αὐτὸς ὁ νέος. Καὶ ὅλοι, ἀκούγοντάς τον, ἔνοιωθαν φόβους νὰ περνοῦν μὲς' αὐτὸ τὸ μυαλό τους. Ἡ ἔκστασις πού τὸν ἐμψύχωνε μεταδιδόταν καὶ σ' ὅλους τοὺς ἀκουστάς του.

Ἡ Ἐλένη κούταξε τὴν Ἀγάθη. Ἡ κόρη πού ἦταν πρὸ ὀλίγου ἀδιάρρητη γιὰ τὰ πάντα, εἶχε γίνει τώρα ἀνώριστη. Τὰ μαγουλά της ἦσαν καπνίζονα. Τὸ στήθος της ἀνεβοκατεβάνε τραμαγμένον. Τὸ βλέμμα της, κερφομένο στὸ νεαρὸ επαναστάτη, πού ἦταν ὄρατος σὺν τὸν ἀρχαγγέλο τῆς ἐλευθερίας, ἔλαμπε ἀπὸ μιὰ φωτιὰ ἀγνωστη.

Καὶ ὅταν αὐτὸς ἔπαυε νὰ μιλάει, ἐκείνη τὸν άκούγε ἀκόμα. Τὰ λόγια του ἔξακολουθοῦσαν ν' ἀνηχοῦν στ' αὐτὴ τῆς, σὺν ἕνα τραγοῦδι θρηάμου κ' ἀγάπης. Καὶ ὅταν πέρασε ἀπὸ κοντὰ τῆς αὐτὸς, ὁ λαμπρετός αὐτ' ὅλους, τὸν ἐλάτρευε κ' αὐτὴ, σὺν μιὰ σκιάβια πού τὴν ἀπελευθεροῦσαν. Τὸν ἐλάτρευε μὲ βίη τὴ νεαρή καρδιά μὲς κόρης, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου ἠθέλει νὰ πεθάνη χωρίς νὰ ἔχη ἀγάπηση.

Τὸ πλῆθος τὸν ἀκούλυθησε. Σὲ λίγο, ὅταν ἡ διὸ γυναίκες ἔμειναν μόνες, ἡ Ἐλένη εἶπε στὴν Ἀγάθη:

—Ἐ, λοιπόν, βλέπεις πὸς εἶχα δόσρη, ἀγαπημένη μου ψυχούλα, ὅταν σου ἔλεγα πὸς δὲλα δὲν ἔτρελειώσαν ἀκόμα;

—Ὁχι! ὄχι! ἀναστρέφαζε ἡ Ἀγάθη, κοκκινίζοντας. Ὁχι, δὲν ἐτελείωσαν ὅλα!

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ, ἐπρόσθεσε:

—Ποὺς εἶνε λοιπόν αὐτὸς ὁ νέος, ὁ ὁποῖος μιλάει τόσο ὠραῖα; Τὸν ξέρεις;

—Δὲν τοῦ ἔχω μιλήσει ποτέ, ἀπάντησε ἡ χορεύτρια, καὶ ποτέ μου δὲν θέλησα νὰ παρουσιαστώ σ' αὐτόν. Ὑπάρχουν ἐδῶ—ἐξακολουθῆσε ἐνῶ τὰ μάτια της γέμιζαν ἀπὸ ἰσκιούς—πρόσωπα πού δὲν πρέπει νὰ γνωρίζονται, ἀν καὶ ἀποβλέπουν στὸν ἴδιο σκοπὸ, μὰ ἀπὸ δρόμους διαφορετικούς.

Καὶ πολὺ σιγὰ ἐξακολούθησε: —Αὐτὸς ἐργάζεται μὲ τὴν ψυχὴ του. Ἐνῶ ἐγώ... ἐγώ...

Ἡ Ἀγάθη, ἡ ὁποία σκεπτόταν διαρκῶς τὸ νέο, δὲν πρόσθεξε, ὅτι ἐκείνη τὴ στιγμή τὰ μάτια τῆς φίλης της γέμισαν ἀπὸ δάκρυα.

—Καὶ πὸς δνομίζεται; τὴ ρώτησε. Τὸ ξέρεις;

—Αὐτὸ θά τὸ ρωτήσης μόνη σου ἀπὸ τὸν ἴδιο... τῆς ἀπάν-

τησε ἡ χορεύτρια.

XX'

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ἐνῶ στὴν Πετρούπολι διαδραματίζονταν τὰ γεγονότα πού διηγήθηκαν παραπάνω, ὁ μέγας δούξ Ἰβάν καὶ ἡ Πρίσινα, ἐγκαταλείποντας τὴ Ρωσία, εἶχαν φτάσει στὴ Φινλανδία. Ἐξαιτίας τὴν εἰσοδό του σ' αὐτὴ, ὅπως θὰ ἔμπαιναν σ' ἕνα μοσχοβολημένο παράδεισο. Ὁ ἄνθρωπος πού ὀδηγοῦσε τὸ ἀμάξι τους καὶ τὴν ἀβέβαια τύχη τους, τοὺς ὀδηγοῦσε ἀπὸ δρόμους ἀγνωστούς, μὲς' ἀπὸ δάση ἱέπερα πού ἐξεχέλιζαν ἀπὸ τὴν κωνοῦργια ζωὴ πού τοὺς ἔδινε ἡ ἀνοιξή.

Προχωροῦσαν πολὺ μακριὰ ἀπ' τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ κ' εἶταν δὲν εἶχαν νὰ φοβηθοῦν καμιά δυσάρεστη συνάντηση. Ποτέ τους δὲν εἶχαν νοῦσει τὸν ἑαυτό τους τόσο νέο.

Τίποτε δὲν ἵπτηχε πρὸς γι' αὐτοὺς στὸν κόσμο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους. Κάθε βράδυ κοιμόντουσαν τυλιγμένοι στὶς κουβέρτες τους, ὁ ἕνας κοντὰ ἄλλο καὶ πασιμένοι ἀπὸ τὰ χέρια, τότε κάττω ἀπὸ τὴ στέγη μὲς ἀγροικῆς κατοικίας, τότε κάτω ἀπὸ τ' ἄσπρα καὶ τὰ πνευὰ φυλλώματα τὸν δασὸν.

Τέλος, ἔφτασαν στὸ τέμα τὸ ταξιδιού των. Κατὰ τὸ βράδυ, μιὰ μεγάλη γαλάζια ἐπιφάνεια, πλάτει ἀπὸ τὴ θάλασσα, παρουσιάστηκε μπρὸς στὰ μάτια τους μὲς' αὐτὰ τὰ φυλλώματα τὸν δέντρον. Ἐβγαλαν κραγὸς θαυμασμοῦ κ' ἄρχισαν νὰ χιπιάνε τὰ χέρια τους μ' ἐνθουσιασμό, βλέποντας πὸς εἶχαν φτάσει σὲ μιὰ μαγικὴ ἀκτὴ.

Ἦταν ἡ λίμνη Σάμμα, πού εἶνε μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ λίμνη τῆς Γενεύης.

—Φτάσαμε! εἶπε ὁ Γιουρί, ὁ ἀμαξῆς τους, κ' ἔξαφανίστηκε ἀμέσως.

Οἱ διὸ ἐρωτευμένοι κούταζαν γύρω τους καὶ μὴ βλέποντας καμιά κατοικία πορθενά, ἄρχισαν νὰ γελῶν.

—Μὰ ἐδῶ εἶνε θαυμάσια! φώναξε ὁ Πέτρος (Ἰβάν). Εἴμαστε ἐδῶ ὅπου ὁ πρῶτος ἄντρας καὶ ἡ πρώτη γυναίκα κατὰ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Εἴμαστε βέβαια πὸν ντυμένοι ἀπ' αὐτοὺς, μὰ θ' ἀναγκαστοῦμε νὰ χτισοῦμε μιὰ καλύτερα ἀπὸ κλαδιά.

—Δὲς! φώναξε ἔξαφνα ἡ Πρίσινα. Μιὰ βάρκα!

Πράγματι, μιὰ βάρκα διπλόρωνη ἐκείνη τὴ στιγμή τὴν ἀκτὴ.

—Καὶ ἔχει κ' ἄνθρωπο μέσα! φώναξε ὁ Ἰβάν.

—Ναί! Ναί! Μᾶς εἶδε κ' ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μας.

—Μὰ εἶνε ὁ Γιουρί.

Δὲν εἶχαν ἀπαρθεῖ. Ἦταν ὁ ἀμαξῆς τους, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταμορφωθεῖ τώρα σὲ βαρκάρη. Πήδησε στὴν ἀκτὴ καὶ πλησιάζοντας σὲ λίγο τοὺς διὸ νέους, τοὺς προσελάεσε νὰ μπῶννε μέσα στὴ βάρκα του.

—Καὶ πὸς θὰ πάμε; τὸν ρώτησε ἡ Πρίσινα, καθὼς ἔμπαινε μέσα.

—Ἐκεῖ πὸς πρέπει νὰ σᾶς ὀδηγήσω, τῆς ἀπάντησε ἐκείνος ἀπλά.

Θὰ ἦταν ἐπάνω—κάτω ὀχτὸ ἡ ὠρα τὸ βράδυ, ἡ νύχτα δὲν εἶχε ἀπλωθεῖ ἀκόμα ἐντελῶς κ' ὁ περίπατος μέσα στὴν ἡρεμὴ αὐτὴ λίμνη εἶχε μιὰ ἀπέραντη γλυκύτητα. Δὲν ἀκούγονταν παρὰ ὁ ἦχος τὸν κουτιῶν, πού καθὼς σηκωνόντουσαν, ἄρπιναν τὰ νερά νὰ πέφτουν ἀσημαμένα.

Δὲν προσέγγισαν στὸ πρῶτο νησί τῆς λίμνης πού συνάντησαν μπροστά τους, μὰ ἔβαιναν τὸ γύρο του κ' ἡ βάρκα τους χόθηκε μέσα σὸν λαβύρινθο τὸν καναλιῶν πού χόριζαν τὸ μικρὸ αὐτὸ ἀρχαῖαλογο. Ὅλα τὰ νησάκια του ἦσαν γεμάτα δέντρα, ἀκατοῦχητα, πρωτόγονα.

—Ὡ! τί ὠραῖα πού εἶνε! Τί ὠραῖα πού εἶνε! κηδύριζε κάθε

□ □ □ □ Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ □ □ □ □

Ἡ περιφημὴ αἰδοῦς Δόρη Στόλ, στενὴ φίλη τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ Σούμπερτε καὶ ἐκτελέστρια τῶν ἔργων του. (Πινὰς τοῦ Στρόκμπεργκ).

τόσο ή Πρίσκα, ενώνοντας τὰ χέρια της.

— Ποτέ μου δὲν ἔνοιωσα μιὰ τέτοια εὐτυχία! τῆς Διαντοῦσας ὁ Ἰβάν καὶ τῆς τὰ φίλους.

Ἐξαιρῶν βροθέθηκαν μπρῶς σ' ἕνα νησί, λίγο μεγαλύτερο ἀπὸ τ' ἄλλα καὶ ἔβαλαν πάλι κραιγιές χαράς, βλέποντας τὴ χαριτωμένη σιλουέττα μιᾶς μικρῆς ἐπαύλειος πού κρυβόταν μέσα σ' ἕνα πικρὸ σὺ-δεντρο ἀπὸ ἔλατα, σὲ διαμοσίων βριχάτων ἀπόστασι ἀπ' τὴν ἀκτὴ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχαν φτάσει δροστικά!

Ἡ βάρκα τους ἀράζεε στὴν ἀμμουδιά καὶ μόλις οἱ δύο νέοι πή-δρσαν σὲ μιὰ μικρὴ ἔξεδροῦλα, ἀπ' τὴν ὁποία ἦταν δεμένη μιὰ ἀ-νάλαφρη βάρκα μεγάλῃς πολυτελείας, ὁ Γιουρὶ τοὺς χαροῖσθε καὶ κομπλιαντίνας, ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται γοργά, ἀφίροντάς τους μό-νους σ' αὐτὸ τὸ ἐρημονήσι.

— Στάσου! τοῦ φώναξε ἡ Πρίσκα. Θὰ μᾶς ἀφήσης λοιπὸν ἔτσι;

— Τέτοια διαταγὴ ἔχω, ἀπάντησε ὁ βαρκάρης.

— Ἀφήσε με τοὺλάχιστον νὰ σοῦ κάνω ἕνα δῶρο! τοῦ φώναξε ὁ Πέτρος.

Καὶ ὁ μέγας δούξ ἔβαλε τὸ χεῖρ του στὴν τσέπη του, μὰ ὁ Γιουρὶ βρισκόταν κίβλας μακριὰ μὲ τὴ βάρκα του καὶ σὲ λίγο ἔξαφανί-στηκε.

— Περιέργο! εἶπε ὁ Πέτρος.

— Ἀφήσε τον λοιπὸν νὰ φύγῃ! φησίμασε ἡ Πρίσκα.

Καὶ μὴ βλέποντάς τον περὶ, ριχτήκαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου καὶ ἀντῆλλαν ἕνα ἀτέλειο φίλημα.

Ἡ Πρίσκα δὲν ἔλεγε περὶ τίποτε. Στερίχτηκε στὸ μετράτσο τοῦ Ἰβάν καὶ οἱ δύο μαζί διεψήθησαν πρὸς τὴν ἑταιρία. Ἡ πόρτα τῆς ἦταν ἀνοιχτή, ὅπως καὶ τὰ παράθυρά της.

— Τὸ σπίτι μας φαίνεται σὰν νὰ μᾶς περιμένῃ, εἶπε ἡ Πρίσκα.

— Δὲν εἶνε καθόλου ἀσχημὴ ἡ ἑταιρία αὐτῆ τῆς Ἑλένης, τῆς ἀπάντησε ὁ Ἰβάν μ' ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας.

Ὅσο πλησίαζαν στὴν ἑταιρία, τόσο περισσότερο θαύμαζαν τὴ χάρι τῆς καὶ τὴν κομψότητά της. Ἄ! πόσο ὀραία ἦταν ἡ φωνὴ αὐτῆ τῶν ἐρωτευμένων πού εἶχε χροιά ἐκεῖ, μέσα στὸ μικρὸ αὐτὸ νησάκι, ἀνάμεσα στὰ δέντρα, σὰν ἐπιτήδες γι' αὐ-τούς.

Κρατώντας μιὰ θρησκευτικὴ σιωπὴ, προχώρησαν μέσα, ὅπως θὰ ἔπιπναν σὲ μιὰ ἐκκλησία.

Μὰ μόλις βροθέθηκαν σὸν ἀντιπάλιω, δὲν μπόρεσαν νὰ συγκρατήσουν μιὰ κραιγιὴ ἐκπλήξεως. Τὸ πρῶτο, τὸ μόνο πρόσωπο πού ἰσπεδέχτηκε τὸν μεγάλο δούκα Ἰβάν σ' αὐτὴ τὴν ἀξιολάτρευτῃ κατοικίᾳ, ἦταν ὁ πατριὸς ὁ Ἰβάν. Τὸ πορτραῖτό του σὲ φυσικὸ μέγεθος, τοῦ χαμογελοῦσε ἀπ' τὸν τοίχο. Ἡ εἰκόνα του τοῦ εἶχόταν τὸ «καλὸς ὤ-ρισμος»!

— Θεέ μου! φώναξε ἡ Πρίσκα. Τί ὀ-ραία ἔκπληξις...

— Μὲ ποῦ θαύμα ἡ εἰκόνα μου αὐτὴ βροῖθηκε ἐδῶ; ἀναρωτιόταν ὁ Ἰβάν.

— Μὰ εἶσαι λοιπὸν ἀξιωματικός; ρώτησε σὲ λίγο ἡ Πρίσκα, βλέποντας τὴ στολὴ του σὸ πορτραῖτο.

— Ναι, ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ πολέμου, τῆς ἀπάντησε ὁ μέγας δούξ φευγαλέα.

Τὸ πορτραῖτο αὐτὸ τὸ εἶχε ζωγραφίσσει πρὸ τριῶν χρόνων ὁ δι-στουσιασμένος Σέργιος Ἰβάνοβιτς καὶ ὁ μέγας δούξ νόμιζε, ὅτι βρι-σκόταν σὸ σπίτι τοῦ σκοτωμένου φίλου του, σὸ Τσαρσογιε Σέλο.

— Εἶνε τὸ πορτραῖτο πού μοῦ ἔκανε ὁ φτωχὸς μου φίλος Σέργι-ος, ἐξήγησε στὴν Πρίσκα. Νὰ ἡ ἰστογραφὴ του. Ἦσαν καὶ αὐτὸς φίλος τῆς Ἑλένης καὶ καθὼς φραίνιστο, ἡ λαμπρὴ αὐτῆ φίλη μας τὸ πήρε ἀπ' τὸ σπίτι του καὶ τὸ ἔστειλε ἐδῶ γιὰ νὰ μᾶς κἀνῃ ἔκπληξι.

— Αὐτὸ φανεροῦνε μεγάλῃ λεπτότητα ἐκ μέρους της, ἀπάντησε ἡ Πρίσκα.

Μὰ ἡ ἔκπληξις των, ἀντὶ νὰ διαλυθῇ διαν σὲ λίγο διέσχισαν τὰ ἄλλα πολυτελῆ δωμάτια τῆς ἐπαύλειος, μεγάλωσε περισσότερο, βλέποντας παντοῦ φωτογραφίες τοῦ Ἰβάν.

— Ἄ! ἔκανε ἡ Πρίσκα κατὰπληρη. Καθὼς βλέπω, βρισκοσα παντοῦ. Ἡ Ἑλένη ἔκανε λαμπὸν συλλογὴ τῶν φωτογραφιῶν σου.

— Ὅχι! τῆς ἀπάντησε ὁ Ἰβάν. Ὅλες αὐτὲς τίς φωτογραφίες τίς εἶχα δώσει σὸ Σέργιο, Μήπως ἤλθειες τὴν Ἑλένη;

— Ὡ! πὸς τὸ σκέφτηκες ἕνα τέτοιο πράγμα;

Μὰ ἔξαιρῶν, καθὼς εἶχε πάρει στὰ χέρια τῆς μιὰ φωτογραφία καὶ τὴν κῆταζε, φώναξε:

— Δές!... Δές!...

Ὁ Ἰβάν ἔσκρινε ἐπάνω ἀπ' τὸν ὄμο της καὶ διάβασε τὴν ἀμέρωσι τῆς φωτογραφίας, ἡ ὁποία ἔγραφε: «Στὸ Σέργιο Ἰβάνοβιτς, ὁ φίλος του IBAN ANTREPJEVITS».

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Ἐπειδὴ προβλέπεται, ὅτι ἕνας νέος Ἑυρωπαϊκὸς πόλεμος θὰ εἶνε κυρίως χιμικός, θὰ γινῇ δηλαδή μὲ δηλητηριώδη ἀσφύξιγόνα ἀέρια, ὅλα τὰ κράτη μελετοῦν νέους συνδυασμοὺς κατασκευῆς τέ-τοιων ἀερίων.

— Ἡ Ἀμερικὴ π.χ. ἔσδεύει 10.000.000 δολλάρια ἑτησίως γιὰ τίς μελέτες αὐτοῦ τοῦ εἶδους, πού ἐνεργοῦνται ἀπὸ τοὺς διατρεπε-στέρους χιμικούς της.

— Ἡ Ἀγγλία γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ ἔχει εἰδικὸ κονδύλι στὸν προϋ-πολογισμό της ἀπὸ 5.000.000 λίρες.

— Ἡ Γερμανία, Γαλλία καὶ Ἰταλία ἔχουν κατασκευάσει εἰδικὰ ἐργαστήρια, σὰ ὅποια παρασκευάζονται διάφορα δηλητηριώδη, ἀ-σφικτικά καὶ ναρκωτικὰ ἀέρια.

— Ἡ ἀξία τοῦ ἠλεκτροκὸυ ρεύματος πού καταναλίσκεται κάθε μῆνα στὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ τίς νεκτερινές φρονιές ρολομάες τῶν καταστημάτων, ὑπερβαίνει τὰ 175.000.000 δολλάρια!

— Σύμφωνα μὲ μιὰ τελευταία στατιστικὴ θνησιμότητος, ἡ ἀνα-λογία τῶν φθισικῶν πού πεθαίνουν κάθε χρόνον στὴν Ἰταλία, εἶνε ἐξηηταπέντε τοὺς ἑκατὸ.

— Τὴ μεγαλύτερη δύναμη ἀπ' ὅλα τὰ ἔντομα ἔχει ἡ μέλισσα. Ἐνὸ τὸ βάρος της δὲν ὑπερβαίνει τὰ δύο γραμμάρια, μπορεῖ νὰ σύ-ρη βάρος 605 γραμμάρια.

— Μιὰ Γερμανικὴ ἑταιρεία αὐτοκινήτων ταξὶ τοῦ Βερολίνου ἐ-πολοθέτησε σὲ πολλὰ μέρη τῆς πρωτεύουσῆς τηλεφῶνα ἐντὸς κι-θωτίων, ὅμοια μὲ ἑκείνα πού χρησιμοποιεῖ ἡ πρωσθεστικὴ ὑπηρεσία.

— Ὅσοι χροιάζονται ταξὶ, μποροῦν νὰ τηλεφῶνουν μὲ τὰ εἰδικὰ αὐτὰ τηλεφῶνα στὰ γραφεῖς τῆς ἑταιρείας καὶ τὰ ταξὶ θὰ καταφθάνουν ἀμέσως.

— Στὴ Βοστώνη τῆς Ἀμερικῆς, ἡ ἀ-στρινωμακὴς ἀρχὴ ἀπαγορεύσαν πρὸ μη-νὸς νὰ τελεσθῇ λειτουργία σὲ μιὰ νεοκτι-στη ἐκκλησία, γιατί τόσο ἡ ἀρχιτεκτονικὴ της, ὅσο καὶ ἡ ἐσωτερικὴ τῆς διακορῆμι-σῆς ἔδιναν στοὺς πιστοὺς τὴν ἐντύπωση θεάτρου.

— Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὁ ἱερεὺς ἐκήρυττε τὸ Εὐαγγέλιον ἀπὸ... σπηνῆς καὶ ὄχι ἀπὸ τοῦ θρόνου καὶ οἱ ἐκκλησιαστικὸι παρακο-λουθητοὶ μακαρίζῃ τὴ λειτουργία, ἀνα-παύμενοι σὲ καθίσματα, ὅμοια μὲ ἑκείνα τῶν θεάτρων.

— Στὸ Βερολίνο ἰδρύθηκε τελευταία ἕνας «Σύλλογος προστασίας τῶν ἀνέρ-γων». Μέλη τοῦ συλλόγου αὐτοῦ εἶνε οἱ πρόεδροι ὅλων τῶν Σωματείων τῶν δια-φόρων ἐπαγγελματικῶν καὶ ἐργατικῶν τά-ξεων τοῦ Βερολίνου.

— Σκοπὸς τοῦ συλλόγου εἶνε ἡ ἐνίσχυσις τῶν ἀνέργων κατοίκων τῆς Γερμανικῆς πρωτεύουσῆς.

— Σύμφωνα, τέλος, μὲ τὸ καταστάσει τοῦ συλλόγου αὐτοῦ, κάθε ἐργαζόμενος ἐργάτης, καθὼς καὶ κάθε δημόσιος ἢ ἰδιωτικὸς ἱπάλ-ληλος, εἶνε ὑπεχρωσμένος νὰ καταθέτων ἑβδομαδιαίως σὲ εἰδικὸ ταμιεῖο ἕνα τοῦ ἡμερησίου ἀπὸ τῶν ἀνέργων.

— Στὴν Ἰσπανία λειτουργοῦν 2.325 ἐργοστάσια κατασκευῆς δια-φόρων κωσσερβῶν.

— Ἡ ἀξία τῆς Νομικητικῆς Συλλογῆς τοῦ βασιλέως τῆς Ἰτα-λίας Βιζτορῆς Ἐμμανουὴλ ὑπολογίζεται σὲ 175.000.000 λίρεςτες.

— Στὸ Παλέριο τῆς Ἰταλίας ἔγινε τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἕνα ἄγριο οἰκονομικὸ δράμα.

— Ὁ ἐπιτελωνιστῆς Γκουζέτε Μαρτίν, ἀφοῦ κατεκρεοῦρησε τὴ γυναῖκα του μ' ἕνα μαχαλινά, ἐπέταξε ὕστερα τὰ τρία μικρὰ του παιδιὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ τρίτου πατώματος τῆς κατοικίας του σὸ τὸ δρόμο, ὅπου καὶ βροῖσαν οὐκρὸ θάνατο. Τέλος ἀπέκοψε καὶ ὁ ἴδιος τὸ λαμπὸν του μ' ἕνα ξυράκι.

— Ἀτία τῆς οἰκονομικῆς τράγωδιᾶς ἦταν τὸ οἰκονομικὸ ἀδιέ-ξοδο τοῦ ἀπλησιέμενου αὐτοῦ ἐπιτελωνιστοῦ, σὸ ὅποιο εἶχε περιέλ-θει τελευταία, μὴ μποροῦντας νὰ ἐξοικονομῆσει οὔτε καὶ αὐτὸ τὸ προ-μὶ τῶν παιδιῶν του.

— Τὸ παλαιότερο σιδηροδρομικὸ δίκτυο ὅλου τοῦ κόσμου εἶνε τοῦ Βελγίου.

— Στὴ Νικαράγουαν τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχει ἕνα στρατιωτικὸ σῆμα πού ἀποτελεῖται ἀπὸ γυναῖκες Ἀμαζόνες.

— Στὸ Τράνσβαλ ἀνεκαλύφθησαν πελυνταία μεγάλα στρώματα πλάτινης, τὰ ὁποία ἄρχισε νὰ ἐκμεταλλεύεται ἡ ἑταιρεία «Τράνσβαλ Πλάτιν Λίμπεντ».

— Ἡ Ἀγγλικὴ αὐτὴ ἑταιρεία ἐξάγει κάθε μῆνα πλάτινὴ ἀξίας 100.000.000 φράγκων.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

